

ve en lønstatistik. Det er at fjerne lønmodtagerbeskyttelse, må jeg sige til ministeren.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Nu er det jo altså ikke kun sådan, at det er det kønsopdelte arbejdsmarked, der er årsag til lønforskellene mellem kvinder og mænd i det her samfund. Det er korrekt, at det er en af årsagerne. Men også på arbejdspladser, som ikke er kønsopdelte, ikke falder inden for kategorien det kønsopdelte arbejdsmarked, er der tale om uforklarlige lønforskelle. Ideen bag det her forslag er jo netop at få noget mere viden om de uforklarlige lønforskelle, som foreligger.

Når ministeren så taler om, at tillidsrepræsentanter og arbejdsgivere skal finde en løsning på de her ting, er det vel væsentligt, at arbejdsgivere og tillidsrepræsentanter har det nødvendige værktøj, altså at arbejdsgivere og tillidsrepræsentanter har et overblik over, hvordan lønforskellene er. Arbejdsgiveren på den ene side har jo mulighed for blot at lave den her kønsopdelte lønstatistik og så gemme den for tillidsrepræsentanten, og det vil sige, at medmindre det her lovforslag bliver vedtaget, jamen så har lønmodtagerne ingen mulighed for at danne sig det overblik, og derfor er det væsentligt at få en kønsopdelt lønstatistik.

Kl. 11.10

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Vi vil drøfte det med arbejdsmarkedets parter, og vi vil prøve at arbejde hurtigt med det her spørgsmål, om de tidsrammer, som er blevet nævnt, er rimelige, men tiden må jo tage den tid, tiden tager.

Jeg glemte før over for hr. Bjarne Laustsen at kommentere spørgsmålet om HK. HK har fremført det synspunkt, at en kønsopdelt lønstatistik er et krav i Traktatens artikel 141 om ligeløn og i ligelønsdirektivet. Hvis en virksomhed er forpligtet til at udarbejde al den statistik, som måtte være nødvendig i den konkrete sag. Kun i disse tilfælde stiller EU-retten krav om, at der skal udarbejdes kønsopdelt lønstatistik, og en sådan statistik kan gå langt ud over den summariske lønstatistik i loven om lønoplysninger.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Tiden må tage den tid, tiden tager, siger ministeren. Ja, det har altså taget 26 år nu, hvor vi har

ventet på at få ligeløn mellem kvinder og mænd – 26 år. Det er så det, ministeren vil lade sejle videre.

Den kønsopdelte lønstatistik kom jo til verden på baggrund af et årelangt udredningsarbejde. Det er ikke noget, som bare lige blev hevet op af hatten som et tilfældigt forslag. Et årelangt udredningsarbejde lå der til grund for det her, og ministeren er endnu ikke kommet med et eneste bud på, hvad der skal sættes i stedet for. Tværtimod skal det overlades til arbejdsmarkedets parter, sådan som det er sket de sidste 26 år. Det er pinligt.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg finder det helt urimeligt, at arbejdsministeren ikke kan gå op og sige, hvor lang tid han vil acceptere at arbejdsmarkedets parter har til at forhandle sig frem til et forslag om, hvordan vi kan få en kønsopdelt statistik.

Det må dog være en del af det enkle fænomen, der hedder at tage ledelse inden for sit område, at sige, at arbejdsmarkedets parter har f.eks. 6 måneder til det, og hvis de ikke inden da er kommet frem med noget, der virkelig kan give en statistik, der har lødighed, har kvalitet, så vil ministeren selv fremsætte et forslag til drøftelse her i Folketinget.

Det synes jeg ministeren må gå op og forholde sig til i stedet for bare at glide af og sige: Ja, tiden går, og mens græsset gror, dør hørsemor. Det synes jeg er for ringe af en minister.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jamen jeg vil forsøge en gang til at få ministeren til at bekræfte, at det her problem kan løses, hvis arbejdsgiverne genindfører den statistik, som man havde før 1988. Så ville det ikke være noget problem, så har HK ikke nødig at rejse en sag, så havde vi slet ikke behøvet at have denne her debat, så havde Folketinget slet ikke behøvet at blande sig i det. Men arbejdsgiverne ønsker at sløre de reelle lønoplysninger, fordi det var værktøj for kvinderne til at sige: Jamen her har vi dokumentationen for, at vi får mindre i løn end mændene.

Når regeringen lægger kortene på bordet og erkender, at der er et behov, fordi der er det her misforhold imellem mænds og kvinders løn, hvorfor kunne man så ikke bare vende det og se på, om den her lov virkede, om den kom til at virke? Regeringens argumentation ville da stå